

[Baunsgaard.]

slaget ikke bliver vedtaget, ikke skal forventes, at venstre og de konservative vil medvirke til ophøjelse af et mæglingforslag til lov.

Nu er det gået sådan, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen i sidste uge med en meget søgt begrundelse forklarede, hvorfor han har forladt det standpunkt. Det skal jeg lade ligge, men jeg vil gerne sige, at ingen, overhovedet ingen mennesker, der følger med i dansk politik, er i tvivl om, at den situation, vi har stået i og står i, ikke er spørgsmål om, hvor det radikale venstre i øjeblikket placerer sine stemmer.

Når det ærede medlem hr. Poul Sørensen så i dag igen gentager, at det, man ønskede ved det politiske initiativ, var at få stoppet konflikterne, så skulle det ærede medlem ikke have tilladt sig selv og sit parti at stemme imod det dagsordensforslag, der opfordrede parterne til at forhandle sig til rette. Man kan i dag beklage — og jeg beklager det — at det skulle vare 10 dage, inden det lykkedes for jernindustrien at forhandle sig til rette; men det ærede medlem hr. Poul Sørensen vidste, dengang den debat fandt sted for 14 dage siden, at de betingelser, han foregav at tro på, ikke var til stede.

Derfor ved det ærede medlem i dag, at han nu har åbenbaret for os alle, at det, der var det inderste formål, har været og er at skabe en politisk konflikt, en politisk konflikt, som skal skabes for enhver pris, også selv om den låser arbejdskonflikten fast. Man får undskylde mig — selv om jeg er absolut og aldeles ubetinget uenig med arbejdsmarkedets parter i, at de altid selv skal have lov til at klare deres egne sager, har jeg som medlem af det radikale venstres folketingsgruppe følt det som min pligt at medvirke til, at arbejde for, at konflikten kan bringes til ophør på en sådan måde, at den virkelig bringes endeligt til ophør.

Det kan ikke og vil ikke interessere mig, i hvilket omfang de to partier ønsker at skabe en politisk konflikt, og det er for mig et aldeles underordnet spørgsmål, hvilke midler man bruger for at ramme det radikale venstre.

(Kort bemærkning)

Ninn-Hansen: Blot en kort oplysning til det ærede medlem hr. Baunsgaard, der un-

drede sig over, at vi beskæftiger os med det radikale venstres stilling. Ja men det gør vi da så sandelig ikke af lyst! Der er meget, der kunne tyde på, at det radikale venstre skulle have lov til fortsat at leve bag nedrullede gardiner i nogen tid; der ville måske ske et og andet, hvis de fik lejlighed dertil. Men når den højtærede økonomiminister begynder at fortælle os om det radikale venstres historie på dette område, er det dog naturligt, at vi foretager sammenligninger, ikke mindst når vi i dag har en forespørgsel vedrørende et område, hvor man kunne forvente at de radikale ministre straks havde sagt: vi vil sikre forsyningerne til Bornholm. Hvorfor skulle det vente så længe, når vi har radikale ministre?

Til det ærede medlem hr. Hans Rasmussen blot en enkelt bemærkning. Det ærede medlem mente ikke, at man kunne sammenligne strejken nu og konflikten i 1956. Gælder det ærede medlems bemærkning også, hvis man får den udvidelse af strejkerne, der er bebudet inden for transportområdet? Mener det ærede medlem da ikke, at vi er i en situation af tilsvarende art — så stærkt som det vil ramme bygge-riet og eksporten — således at vi fuldt ud kan sammenligne den nuværende situation med situationen i 1956, da det ærede medlem jo ikke ønskede at medvirke til at standse konflikterne, men hvor det ærede medlems parti gjorde det?

Axel Kristensen: Til det ærede medlem hr. Baunsgaard vil jeg gerne sige, at fordi han bliver ved at gentage forkerte ting, bliver de jo ikke rigtige. I debatten forleden dag, da vi drøftede spørgsmålet om at standse strejkerne ved at ophøje mæglingforslaget til lov eller ved voldgift, redegjorde jeg udtrykkeligt for, hvad det var, der skete for et år siden. Jeg citerede stykker af min ordførertale, hvoraf det klart fremgik, at der både i venstre og i den overvejende del af det konservative parti var stærk stemning for, at man skulle have tvungen voldgift i alle mulige spørgsmål, altid — ganske som de radikale hidtil har ment det. Jeg sagde også, at jeg havde opnået den indrømmelse, at man gennem det pågældende lovforslag skulle prøve at opretholde muligheden for, at parterne kunne forhandle sig til rette, og jeg gav i min